

Lentokone jylisti Atlantin yli sen tavanomaista reittiään Helsingistä New Yorkiin. Kyljessä luki sinisin kirjaimin Finnair. Jaakko heräsi lentoemännän kuulutukseen, että turvavyöt tulisi laittaa kiinni, koska kone kohtaisi ilmakehää. Hän hamuili kädellään turvavyötä penkkien välistä ja loksautti sen kiinni. Sylissä perheen kuopus, puolivuotias Kasper, nukkui tuhisten syvää untaan ja maiskutteli huuliaan. Kone piti sen ominaista hurinaansa ja siihen keskittymällä Jaakko koitti saada vielä unta. Edessä olevan penkin selkämykseen upotettu kosketusnäyttöllinen ruutu näytti jäljellä olevaksi ajaksi kaksi tuntia ja kolmectoista minuuttia. Koko perhe istui samalla neljän penkin rivillä, ja heihin vilkaistessaan lämpö täytti Jaakon rinnan. Hänen nelikymppisten kunniaksi ostettu perheen yhteinen lomamatka tuntui etenevän varsin mallikkaasti.

Yhdysvaltain 35. presidentin, John F. Kennedyn, mukaan nimetylle lentokentälle laskeutuu päivittäin tuhansia matkustajia, niin myös eräs suomalainen Kalliolan perhe. Jaakko oli täyttänyt perheen tullilomakkeen maahantuloa varten, olihan niitä jokunen täytetty aikaisemmin töiden vuoksi. Väsy painoi unen täyteisestä lentomatkaasta huolimatta matkaajia ja sen vuoksi perheen sisäinen ilmapiiri oli jokseenkin kireä. Kun he saapuivat maahantuloalueen jonotusaulaan, ei stressi ainakaan lieventynyt. Jonon ajalliseksi mitaksi Jaakko arveli noin nelisenkymmentä minuuttia ja Kasperin vaippakin oli hajusta päätellen vaihdettava. ”Isälle lahja”, lida-äiti tokaisi. Vuokra-Nissan ei ollut mitenkään sen kummoisempi kuin auto koto-Suomessakaan, mitä nyt muutamaa vuotta uudempi malli, mutta automaattivaihteisto loi ajamiseniloa Jaakossa.

Takapenkillä tytöt Anni ja Linda viihdyttivät Kasperia, ja lida tutki printtaamia esitteitä lähellä sijaitsevista outlet-kauppakeskuksista. ”Lähellä on suhteellinen käsite ja Yhdysvalloissa se kattanee noin kahden tunnin ajomatkan”, lida mietiskeli ääneen etupenkillä. Ei Jaakkoa niinkään matka haitannut, vaan se itse aika siellä kauppakeskuksessa. ”No ei sun tarvi shoppailla, mutta me aiotaan ainakin kiertää ne kaupat tyttöjen kanssa. Ota sä Kasper ja ettikää joku kahvila”, lida oli sanonut. Sehän siinä olikin, kolme shoppailuhurmoksista naista, yksi luottokortti Jaakon tilille ja monen kuukauden odotus, taustatiedot, ostoslistat sekä patoutettu ostamisen tarve oli surullinen yhdistelmä sekä Jaakolle, että varsinkin biteille, jotka osoittivat saldoa Jaakon pankkitilillä. ”Ei kai se nyt muutamasta lantista ole kiinni”, Jaakko koitti pakottaa itsensä miettimään. Kaupoille päästyään suunnitelman mukaan perhe jakautui kahteen leiriin, naisten ja miesten leiriin. Naiset eivät juuri ympärilleen ehtineet vilkaisemaan, kun ensimmäinen ”tonne on pakko mennä” –liike tuli vastaan. Jaakko sen sijaan teki havainnon, että muutkin perheet olivat lähestulkoon poikkeuksetta jalkautuneet samalla tavalla. Eräs isä muovinen oluttuoppi kädessä hänelle naurahtikin, tiesi varmasti mitä Jaakko ajatteli. Jaakko päätti kävellä jonkin matkaa, mutta nopeasti hakeutui ensimmäiseen kahvilaan ja istahti Kasperin kanssa alas. ”On toikin touhua, juostaan kun hullut joittenkin ylihintojen rätien perässä joita käytetään kerran ja sitten ne ei oo enää muodissa. Älä sää ala sitten tollaseks.”, Jaakko sanoi Kasperille. Kasper vain naureskeli rattaissaan. Jokunen tunti oli vierähtänyt ja Anni juoksi isänsä luo tämän nähtyä vilaukselta. Anni halusi dollareita, että sai limsan koneesta. Samalla Anni antoi muutaman ostoskassin isän käteen. Jaakko kaivoi kaksi rypistynyttä dollarin seteliä ja ojensi Annille. Sitten Anni pyysi Jaakkoa tulemaan kauppaan. Eihän siinä muu auttanut kuin totella käskyä ja seurata. Siellä lida ja Linda selasivat ”Sale”-rekkiä samanlainen kiilto silmissään kuin savannin leijonilla gasellilauman lähestyessä. ”Lasten kädet Intiassa ja Bangladeshissa olivat ommelleet nättiä ommelta, mutta ei varmasti arvannu mihin kulutusparatiisiin sekin paita joutuu”, Jaakko tuumi. lidan huomattessa Jaakon saapumisen kauppaan hän sanoi, että voi huolehtia Kasperista, jos Jaakko haluaisi käydä miesten osastolta katsomassa jos sieltä löytyisi jotakin ostettavaa hänellekin. Jaakko sanoi, ettei juuri nyt tarvitse uusia vaatteita. He jatkoivat yhdessä koko perhe matkaa ja poikkesivat silloin tällöin kauppaan jos toiseenkin. Jaakon

pelastivat isä-penkit sekä ilmastointi, jotka luojan kiitos löytyivät jokaisesta kaupasta. Erään miestenvaateliikkeen näyteikkunassa oli mallin päällä hienon näköinen paita, jopa Jaakon mielestä. Hän sanoi naisille tulevansa Kasperin kanssa perästä. Tytöt alkoivat supattelemaan keskenään ja, kun lidakin alkoi nauraa sille, tajusi Jaakko, että he supattelivat hänen shoppailuhimon löytymisestä. Jaakko ei varsinaisesti tarvinnut paitaa, mutta sen ollessa hyvän näköinen ja mukava päällä sekä kaiken lisäksi erittäin houkuttelevassa tarjouksessa, ei edes Jaakon ostosvastainen muuri pitänyt. Pienen harkinnan jälkeen raitapaita oli tukevasti Jaakon käsivarrella. Kaupan kaiuttimien kevyt, mutta temmokas musiikki keskeytyi hetkeksi, kun koko kauppakeskuksen laajuinen kuulutus puolentunnin päästä kiinni menemisestä keskeytti sen. Jaakko seiso i kassajonossa ja vaatekappaleita oli kertynyt useampia. Huppari, kaksi neuletta, muutama paita, kahdet stretch-farkut ja välikausitakki. Jos Jaakko olisi kolmannesta persoonasta nähnyt itsensä, olisi varmasti kiusallisen huvittuneena palauttanut ostoaikeensa takaisin paikoilleen ja lähtenyt pois kaupasta, mutta ehkä se oli osa Yhdysvaltojen oman kuplan ilmakehää, että oli pakko kuluttaa. Kun Jaakko asteli kookas muovikassi kädessään ulos liikkeestä, jonkin sortin mielihyvä valtasi hänet. Sitä tunnetta hän ei kauaa ehtinyt makustella, kun vastapäisessä kenkäkaupassa hyllyn yläosassa ylhäisessä yksinäisyydessään oli saapaspari, joka kiinnitti Jaakon huomion. Alta aikayksikön Jaakko asteli pois kaupasta yhtä kenkäparia rikkaampana, ja kahtasataa dollaria köyhempänä. Vielä ennen sovitulle kokoontumispaikalle menoa, Jaakko ehti nähdä toiset kengät ja hatun, mutta päätti olla ostamatta ja käveli ohitse. Paluumatkalla takakontin täyttivät ostoskassit ja matkustamon kolmen henkilön keskustelu ostetuista vaatteista ja kiherrys isän heränneestä ostospakosta. Jaakko vain hymyili vähän ja keskittyi country-musiikkiin, jota tuli radiosta. Hiukan oli jäänyt kismittämään, ettei hän ostanut toisia kenkiä ja sitä hattua, jotka niin hän näki mielessään istuvan mukavasti hänen jaloissaan ja päällään kauniina syyspäivänä. Seuraavana aamuna kello seitsemän Nissan hurahti käyntiin hotellin pihassa ja Jaakko suuntasi kohti samaa ostoskeskusta. Ne kengät oli saatava, hattu myös. Muu perhe nukkui hotellihuoneessa vielä. lida oli raottanut silmäänsä, kun Jaakko oli herännyt, mutta oli kyennyt pitämään huvittuneisuutensa sisällään.